ЧЕРВЕНЬ
1973
Київ

Рік видання 47-й
№ 11 (909)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

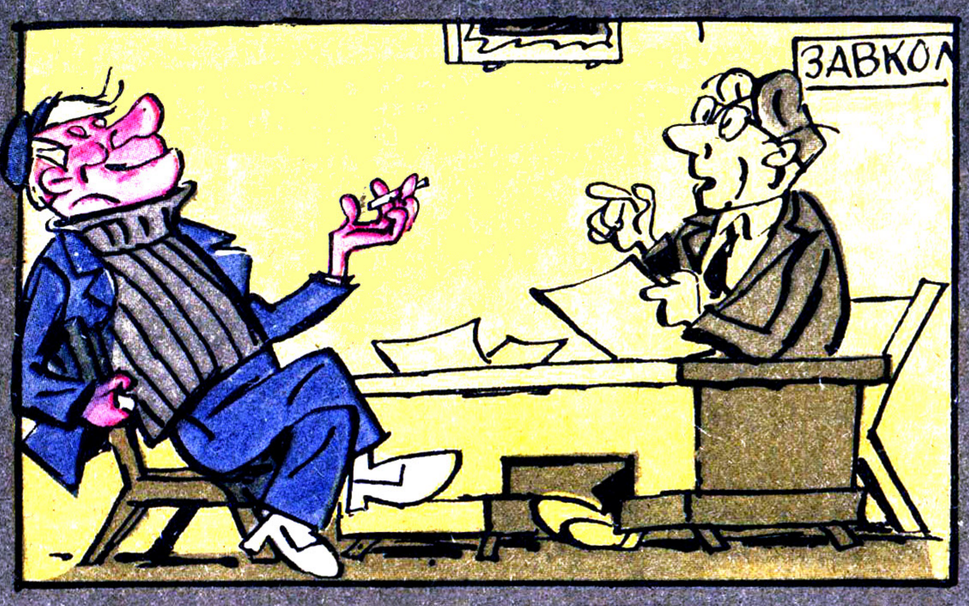

— Та мене весь завод знає!

— Дирекція мене відзначає...

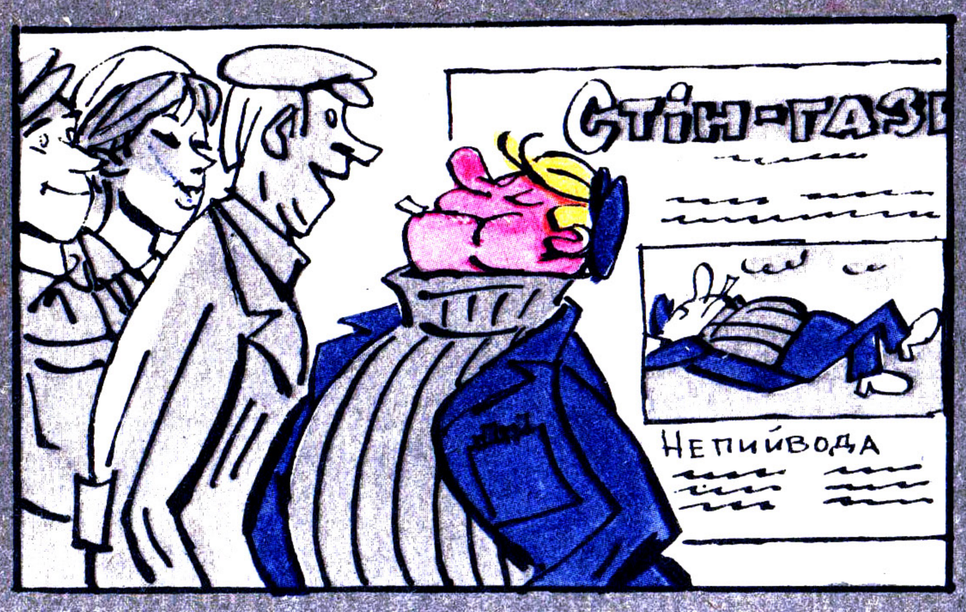

— У пресі про мене пишуть...

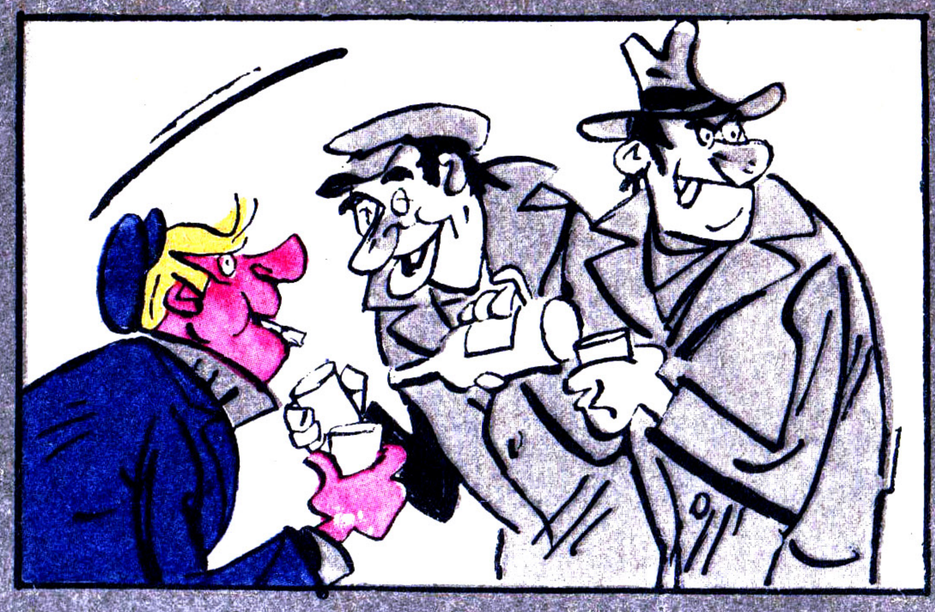

— Товариші поважають...

— По радіо про мене говорять...

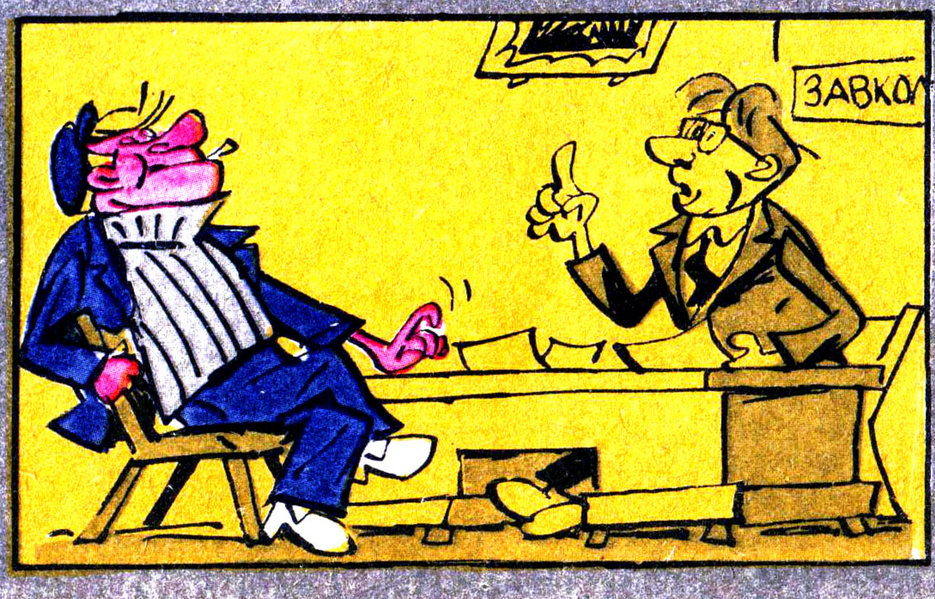

— А ти мені нотації читаєш!

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

З ГАРАНТІЄЮ

ХУСТ Закарпатської області. Тут на місцевій фабриці «Хімчистка» освоїли новий метод виведення плям. Клієнтові гарантується, що на місці виведеної плями нова вже ніколи не з'явиться. Одним із тих, кому пощастило переконатися в ефективності нового методу, був мешканець Міжгірського району Ю. Редей. Забравши костюм із хімчистки, він побачив на місці колишніх плям... дірки.

ЮВІЛЕЙНА СЕСІЯ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Відбулася ювілейна сесія виконкому Гніздищенської сільради (Городнянський район), присвячена 10-річчю з дня початку будівництва бані. Оскільки для завершення будівництва у голови сільради т. Ткаченка та голови колгоспу т. Москальця часу не вистачило, їм влаштували баню тут же, на сесії.

Після того, як керівників села добре перемили, вони з свіжими силами взялися за цей пусковий об'єкт і розробили план будівельних робіт на наступне десятиріччя.

РОЗГАДКА ТАЄМНИЦІ

Наш кіровоградський кореспондент повідомляє з села Цибулів Знам'янського району. Пошукова партія археологів, перебуваючи в селі проїздом, натрапила на залишки невідомої споруди. Археологи довго чухали потилиці, намагаючись визначити час появи і архітектурний стиль будови. Допомогли колгоспники: розтлумачили, що невідома споруда — це частина клубу, який почали будувати ще в 1967 році. Що ж до стилю, пояснили вони, так це звичайний стиль роботи пересувної механізованої колони № 133 «Кіровоградсільбуду» — починати будови і не закінчувати.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Фантастичне дозвілля

Над Новоборисівкою стояв великий лемент.

Матері хапали діточок і ховалися у бур'янах за городами. Їх швидко знаходили і тягли до Будинку культури.

Чоловіки маскувалися на горищах і в погребах, у розпачі стрибали в криниці і видиралися на верхівки тополь. Їх виявляли навіть хутчіше від жінок і, зв'язавши руки й ноги, безжально тягли до того ж таки Будинку культури.

Останнім привели голову місцевого колгоспу, який забіг аж на третю бригаду і там заповзявся гучно дирчати, намагаючись видати себе за трактор ХТЗ і тим урятуватися. Не вийшло.

Коли все населення Новоборисівки було стусанами загнане до залу, двері негайно замкнули зсередини, й на сцену вийшов представник Великомихайлівського районного відділу культури.

— Ану тихо! — гримнув він. — Прошу без істерик. Велике культурне дозвілля оголошую відкритим!

Дозвілля тривало без перерви увесь 1972 рік. А коли він закінчився і стопроцентно охоплених відпочинком людей з миром відпустили додому, у великомихайлівській районній газеті «Ленінець» з'явилося епохальне повідомлення відділу культури, що називалося «Радісні підсумки»:

«Культпрацівники новоборисівського сільського Будинку культури звітують перед трудівниками про свою роботу. Радісно відзначити, що культурний рівень населення зріс, поліпшилось обслуговування, набагато більше порівняно з минулим роком проведено масових та культурних заходів.

У Будинку культури прочитано протягом року більше 7 тисяч лекцій, проведено зустрічей 3045. Дано 8501 концерт, спектакль, 2215 виїздів здійснено агітбригадою. Проведено масових заходів для дітей — 3306».

Велике новоборисівське дозвілля увінчалося фантастичним рекордом, не знаним досі ні в Одеській області, ні в усій країні, ні навіть у світі. Кожного божого дня у скромному сільському Будинку культури водночас читалося 19 лекцій, проводилося 8 зустрічей, давалося 23 концерти і організовувалося 9 таємничих «заходів» для дітей. Щодня протягом року! Триста шістдесят п'ять «Ура!» на честь невтомних діячів культури з Великої Михайлівки!

От тільки... колгоспники чомусь не радіють. Навпаки — сердяться. «Коли ще раз, — кажуть, — відділ культури отаке утне, геть усі повтікаємо з села!»

В. ЧЕПІГА.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Петро он поїхав у сільмаг по цигарки, так ти його дожени і скажи, щоб і сірників не забув купити!

Щоб виконати і перевиконати...

«Шановна редакціє! З привітом до тебе бригадир слюсарів-монтажників Краматорського пусконаладочного управління № 261 тресту «Донбаспромхіммонтаж» Черв'яков Олег Павлович.

Ви можете одержати (або й одержали уже) письмовий наклеп на мене із Жданівського спеціалізованого управління № 132 тресту «Азовстальконструкція». Я мав нещастя бути відкомандированим із своєю бригадою в це управління на будівництво величезного стану «3600» на заводі «Азовсталь».

Туди посилають, як правило, кращих із кращих. Коли мене посилали, теж, очевидно, на щось розраховували. І не помилилися б, якби не бюрократичне ставлення із боку працівників спецуправління. Тепер, викручуючись, вони можуть не зупинитися навіть перед тим, щоб скомпрометувати мене.

У тому наклепі, мабуть, ітиметься про те, що я протягом усього відрядження пиячив і напував бригаду, в робочий час з'являвся п'яним у контору управління, вимагав позачергових авансів, матюкався...

Не вір! Не вір, дорога редакціє! Випили ми лише раз, а решту часу — похмелялися. Як зараз пам'ятаю той день, бо вранці в усіх дуже боліли голови. А випили ми з горя: напередодні не впоралися із денною нормою. Я вже не пам'ятаю, чому, бо й перед цим трохи хильнув (щоб грип не причепився). Люди мої, ясна річ, засумували, і я, щоб підняти їм настрій (а від настрою залежить і продуктивність праці), вийняв п'ятірку і послав за пляшкою. Отже, виходить, що не споював я, а мобілізовував колектив на виконання і перевиконання.

Як на біду, та п'ятірка виявилася останньою, а підлеглі ще не повністю мобілізувалися — шум у головах перевищував норму, і це заважало націлитися на виконання і перевиконання. От і пішов я в контору по аванс.

Прийшов. Культурно прийшов — жодного разу не впав, нікого не облаяв по дорозі. І в бухгалтерії матюкатися почав не відразу, а лише після того, як головний бухгалтер відмовився видати гроші, та ще й з порадами поліз: мовляв, я вам, Черв'яков, уже третій аванс за останні дні даю. Пити треба менше.

Нерви мої і так були напружені до краю. Там, за вікном, бригада простоює, а цьому писаці байдуже, що через нього темпи будівництва сповільнюються, він над десяткою тремтить.

Ну, я, звичайно, за словом у кишеню не поліз. Врешті переконав. Бачу, відмикає сейф, а руки тремтять. Допоміг я йому. Заглянув у сейф, а там — порожньо. Устигли, мабуть, гроші перехувати. Пройшовся я по кабінетах, створив усім робочу атмосферу і гроші таки роздобув. Завдяки моїй оперативності лише півдня змарнували. А могли б же ці дорогоцінні хвилини зберегти, якби головний бухгалтер не був таким скупердягою. Погнався за копійкою, а втратив карбованець. Ось про кого фейлетони треба писати!

Припускаю, звичайно, що і я не ідеальна людина. Але в цьому не тільки я, а й громадськість винна.

Сталася, скажімо, у моєму житті трагедія — сім'я розпалася. Нещасливо одружився. Жінка мене абсолютно не розуміла. Заночую, бува, у витверезнику, — свариться, хоч повинна була дякувати. Ну, приплівся б я до хати, приємно їй було б дивитися на п'яну морду? А так у витверезнику мене зроблять схожим на людину, і вранці я вже дома. Свіжий, як молодий огірок.

Не оцінювала. Лаяла. Бувало, й при дитині. З такою антипедагогічною практикою я, звісно, миритися не міг.

А на роботі, замість того, щоб поспівчувати, обговорювати почали. Не знаю, до чого б мене ота людська черствість довела, якби чаркою свого духу не підтримував. Одначе на роботу виходив, хоч і випивши. Та, гадаєш, оцінили? Де там! Тільки й знали, що на товариський суд, на засідання місцевкому або групи профілактики (і придумають же таке) тягати.

Бракувало громадськості індивідуального підходу до мене, не шукала вона стежки до мого серця. Мені, може, гроші більше потрібні, ніж повчання. Аліменти ж із мене стягують (коли вдасться), витверезнику 109 карбованців заборгував (у мене там усі знайомі — обслуговують у кредит). Хіба ж тут з горя не вип'єш?

Одне тішить: адміністративних заходів щодо мене — ніяких. Бригадирую, як і раніше, виховую молодих робітників. А повчитися у мене є чому: півлітру можу розлити на будь-яку кількість чоловік точно, до одного грама. Отож і прошу тебе, дорога редакціє, вважати мій лист спростуванням, якщо на мене що-небудь таке прийде.

З привітом!»

Листа Черв'якова до друку подав
В. БОНДАРЕНКО.

Петро РЕБРО

НЕ БІОГРАФІЇ, А ЕПІТАФІЇ

ПІДЛАБУЗНИК

Він тут спокійно буде спать,
Щасливий думкою одною:
Зав — особисто! — метрів п'ять
Ішов у нього за труною!

ОКОЗАМИЛЮВАЧ

Уже сердегу опускають в яму,
А він розплющив очі на момент:
— Пошліть, — благаю, — главку
телеграму,
Що я... живий... на сто один
процент!..

НАЧОТЧИК

У нього на гранітній брилі
Одне лиш можем прочитати ми:
«Поспівчувайте, друзі милі, —
Він загубив
портфель з цитатами!»

ЛІТУН

Відома всім натура літуна:
Гасає так, що в вухах вітер свище.
Цілком можливо: тут його труна,
А він подався на інше кладовище.

ЦИРКУЛЯРНИК

Він смерті не простить цього
зухвальства:
Вхопила й потягла — аж загуло.
Але ж він твердо знає:
від начальства
Про це іще вказівки не було!

П'ЯНИЦЯ

Тут випивоха міцно-міцно спить.
Як бачте, на могилі пусто-голо,
Бо з неї випаровується спирт
І все живе отруює навколо.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Хазяїн якого пса працює на м'ясокомбінаті, а якого — на деревообробному?

Мал. В. ГОНЧАРОВА

У деяких колгоспах невміло користуються отрутохімікатами і тим завдають великої шкоди бджільництву.

«Чи в вас улита якась отрута...?»

ВИГРАЛИ

УСМІШКА

Ще зранку у мене було відчуття неминучої удачі. Мало статися щось добре, а що саме — невідомо. Душа була відкрита для якоїсь несподіванки. Але день минув і ніщо душі не порадувало.

Вертаю з роботи і зустрічаю Дяченка, сусіда свого. Кудись поспішає. Лише встиг мені гукнути:

— Вітаю з виграшем!

Спочатку я не второпав. А потім пригадав: у нього в руках була газета. Кілька днів тому був тираж трипроцентної позики. Мабуть, дружина перевірила облігації. У голові зашуміло. Серце радісно забилося.

Поспішаю додому. Назустріч мені Паламаренко, інший сусід. Ще здалеку махає газетою:

— Вітаю!

Тепер я не сумнівався.

Тремтячими пальцями я дістав з кишені ключі. Відчинив двері. Назустріч — дружина. Сяє, як весняне сонце.

— Васильку! Виграли!..

Моє терпіння обірвалося.

— Скільки?..

— Три на нашу користь! Три — нуль!..

. . . . . .

Михайло ІВАНЧЕНКО.

м. Ватутіне.

ПРИМХИ ПРИРОДИ

Починалося все так, як про це пишуть у нарисах.

Світило сонце і на душі голови колгоспу імені Пархоменка Жашківського району А. А. Завертаного теж було сонячно. Йому хотілося робити людям лише приємне, тому Андрій Андрійович завернув на ферму.

— А що, дівчата, — звернувся до доярок,— чи не будете ви проти тваринництва на промисловій основі? Щоб тяжку роботу — на плечі машин, а вам — лише кнопки натискати?

— Не будемо, — зарум'янилися дівчата, відчувши до голови глибоку симпатію.

Надихнутий ніжними поглядами і економічними розрахунками, які обіцяли дешеве молоко, Андрій Андрійович гаряче взявся за справу. Під його керівництвом майстри швидко поставили корівники, змонтували механізми, випробували їх. Настав час пожинати лаври.

І в цей момент голова раптом втратив усякий інтерес до комплексної механізації взагалі і механізованої ферми зокрема. Бо раптом виявилося, що від одної лише промислової основи корови молока не прибавляють. Що для цього, крім транспортерів та кнопок, потрібні ще й корми. І не які-небудь, а поживні, і не скільки-небудь, а в достатній кількості.

Крім того, потрібні під'їзні шляхи, щоб ті корми підвозити; потрібні кормокухні і ще багато чого. Про це голова якось і не подумав, через що усі економічні розрахунки полетіли шкереберть — молоко в колгоспі стало не дешевше пташиного.

Побачивши, у яке він діло встряв, Андрій Андрійович двічі махнув рукою. Спочатку на механізми, після чого доярки знову взяли в руки відра, а потім і на колгосп.

На зміну йому прийшов Василь Григорович Науменко. У несприятливий час прийшов. Пора року якраз така була, що сонце майже не визирало із-за хмар. А без сонця і на душі у Василя Григоровича було хмарно, не виникало у нього бажання зробити дояркам приємне. Тому й не заходив на ферму, не починав розмови про механізацію. Через це транспортери і вся інша машинерія стоїть, як і раніше, без діла.

І. НАУМЕНКО

Черкаська область.

СТИХІЙНЕ ЛИХО

Людина загартовується у битвах зі стихіями — їй не страшні бурі й шторми, вона навчилася приборкувати блискавки та розстрілювати градові хмари. І все ж, ні, ні, та й надходять до нас сумні звістки про яке-небудь непередбачене стихійне лихо.

Про одне із них ми й хочемо розповісти. Йдеться, як не дивно, про звичайнісіньку калюжу. Таку, яку землекоп середньої кваліфікації закидав би максимум за годину. З перекурами та перервою на другий сніданок.

Сама собою калюжа, звичайно, ще не лихо. Її можна, якщо не перестрибнути, то принаймні, обійти. Не велике лихо і калюжа на автобусному шляху, як оце маємо в даному випадку. Бо, хоч і довелося через неї відмінити шість автобусних рейсів, усе ж була тверда віра, що за першим сигналом пасажирів землекоп із шляхового управління негайно схопить лопату і кинеться ту калюжу засипати.

Та річ у тім, що землекоп може кинутися до калюжі лише тоді, коли, крім лопати, матиме й наряд. А перш ніж видати наряд, Чечельницьке шляхове управління, куди надійшли скарги від пасажирів, вислало на місце компетентну комісію.

Компетентна комісія з точністю до сантиметра виміряла ширину і довжину калюжі і офіційно заявила:

— Калюжа не наша. Вірніше, наша лише на сорок п'ять відсотків. А на решту належить Кодимському району. Отже, хай їхні шляховики і засипають.

Довелося звертатися до кодимських шляховиків. Тут довго міряли, прикидали, розмірковували і нарешті відповіли:

— Калюжа не наша. Більше половини її на чечельницькій землі.

Якщо ж до цього додати, що Чечельницький район — Вінницької області, а Кодимський — Одеської, то можна збагнути усю трагедію: калюжа утворилася на самому кордоні двох областей. Цього стало досить, щоб вона виявилася справжнім стихійним лихом для пасажирів — десятки кілометрів їм доводиться тепер долати пішки.

П. ЮРКО.

Кожен — за своє

(Запозичено в А. П. Чехова)

— Денис Григорук! Підійди ближче і відповідай на мої запитання. Четвертого числа сього березня лісник Славського лісгоспзагу, проходячи своїм кварталом, застав тебе за ламанням гілок та крон ялинок. Ось ці гілки!.. Чи так це було?

— Га?

— Чи так усе було, як пояснює лісник?

— Звісно, було...

— Добре. А навіщо ти ламав гілки?

— Га?

— Ти це своє «га» облиш, а відповідай на запитання: навіщо відламував гілки?

— Якби не потрібні були, то не ламав би, — пояснює Денис, дивлячись на стелю... — Це ж сувенір... На згадку...

— Слухай, братику, не вдавай ти мені дурника, а кажи толком. Нічого про сувеніри брехати!

— Зроду-віку не брехав, а тут брешу... — бурчить Денис. — Та хіба ж у наш час можна без сувеніра? Ніхто тобі й не повірить, що у Карпатах був...

— Ще раз кажу: годі прикидатися! Наче вчора народився чи з неба впав. Хіба ж ти не розумієш, до чого веде це ламання? Ялинка, яку ростили вісім-десять років, сохне, відтак гине. Пропадає майбутня деревина. Грунт вивітрюється! Гора лисіє!

— Ну! Вже скільки років ми, туристи, ялинки ламаємо, а тут... гора лисіє... грунт вивітрюється... От якби я, скажімо, як Зіновій Кав'як із Бусьої санстанції відразу десять ялинок зрубав чи як той шофер Муха з колгоспу імені Горького Турківського району відразу сімдесят ялинок на продаж рубонув, — ну тоді справді. А то... тьху! Гілка!

— Але ж у тебе в сумці знайшли ще цілий оберемок гілок...

— У якій сумці? У господарській чи в рюкзаку?

— Не знаю, в якій. А ці ти коли наламав?

— Я їх не ламав. Якщо ви про ті, що в сумці, то це мені студенти дали.

— Які ще студенти?

— А ті, що того ж дня у Карпатах туристами ходили. Галина Вижняк, Лариса Фесечко, Олександр Урбан з Львівського політехнічного, Ольга Лапіна — піонервожата школи № 66, на заочному в пединституті вчиться, студент-юрист із університету Анатолій Коржов, який, звісно, краще, ніж я, на законах розуміється... А от ті гілки, що в рюкзаку, мені науковці подарували... Вони багато поналамували...

— Що то ще за науковці?

— Ну, вчені люди. Молодші наукові працівники Московського інституту високих температур АН СРСР Олександр Єрьомін та Віктор Голуб, а ще інженер із інституту фізичної хімії Олександр Балетін, а ще техніконструктор із Львівського науково-дослідного інституту радіоелектронної і медичної апаратури Наталка Склярова... А ще...

— От бачиш: «а ще, а ще...» Щороку в Карпати приїжджають десятки тисяч туристів. І коли кожен зламає, знищить по кілька дерев, то уявляєш, до чого це призведе?!

— Звісно, вам краще знати... Ми люди темні... хіба ми розуміємо?

— Все ти розумієш! Тільки прикидаєшся!

— Навіщо прикидатися? Запитайте кого хочете, коли не вірите... Без гілок повертатися з Карпат ніяк не випадає... Мода така пішла... Гм... Мені можна йти?

— Ні, доведеться тебе оштрафувати. Бо інакше ви дощенту знищите такі чудові місця, як Славське, Сколе, Верховина, Ворохта...

— Ага, це той Іван Богута з Ворохти на мене наговорив. Хреста на ньому нема! Директором він працює Ворохтянського лісокомбінату. От кого штрафувати треба! Там у нього з 1969 року понад п'ятдесят тисяч кубометрів деревини після бурелому лежить. А він і вусом не веде, щоб її вивезти, до ладу довести. Від того держава збитків на двісті тисяч карбованців має... А тим часом хороші дерева, що ближче стоять, вирубуються...

— Помовч, дай записати!

— А ще там гарну ділову деревину під виглядом відходів на дранки пускають...

— Також штрафувати будемо...

— А як на сусідньому лісокомбінаті «Осмолода» виготовляють виноградні колики з незаприбуткованої ділової деревини, а оформляють, буцімто воно з неліквіду...

— І їх також по голівці не погладимо...

— А як от Львівський завод радіоелектронної медичної апаратури чи той ЖЕК-14 взяли собі за моду вивозити сміття в ліс, то хіба ж вони цим не псують лісонасаджень?

— Псують! І повинні за це відповідати!

— Ото ж бо й воно... Розбиратися треба! Нас, приміром, три брати: Кузьма Григорук, Єгор Григорук і я, Денис Григорук. Кузьма, знацця, ліс засмічує, Єгор окозамилюванням займається, ділову деревину під виглядом відходів валить та розбазарює, а ти, Денисе, відповідай. Я, звісна річ, ялинки як турист ламаю... Але ж без сувеніра в наш час ніяк не можна... Та брат за брата не повинен відповідати. Кожен має відповідати за своє! — вигукує Денис уже в дверях.

* * *

По лінії загальної освіти та культурних надбань у Дениса Григорука, як бачимо, спостерігається певний недобір. Але в даному разі ми з ним згодні: так, кожен, коли йдеться про псування лісу, повинен відповідати за своє.

Але обов'язково відповідати!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська — Івано-Франківська області.

Мал. И. КОГАНА

— Почекай мене хвилинку, Марійко, я лише раз ударю...

Дали перцю!

«По цей бік — гора, по той бік — гора, а поміж тими горами — декілька інших, теж чималеньких... Тут і вугілля, і сіль, і вапно, й камінь, і навіть труби». Про цей пейзаж на станції Суховоля писалося в листі, опублікованому в «Перці» № 4 за 1973 рік.

Секретар Хмельницького обкому КП України т. Починок повідомив, що за несвоєчасне вивезення із станції Суховоля вантажів і погане їх зберігання зроблено грошові нарахування: на заступника керуючого райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Тишкуна В. Д. в сумі 170 крб.; на голову міжколгоспшляхбуду Коломійчука В. Г. — 100 крб.; на директора маслозаводу Козлюка С. К. — 100 крб. Голову міжколгоспбуду Андрійчука В. Н. звільнено з роботи.

ГОСПОДАР СЛОВА

Він запевняв: — Не підведу!
У бруд лицем не упаду.
І вірно. Нализавшись, Гриць,
В калюжі киснув горілиць...

БУВА Й ТАКЕ

Свою підкреслюючи владу,
Нудних прискіпувань мастак,
Дає підлеглому пораду:
— Не знаю як, але не так.

ТЕЖ ЦІНИТЕЛЬ

Свиня, почувши трелі солов'я,
Захрюкала, звернувшись до Індика:
— Соліст цей має хист, але як я,
Хоч вбий його, повік не закувіка.

І. КОНОНЕНКО.
м. Кривий Ріг.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

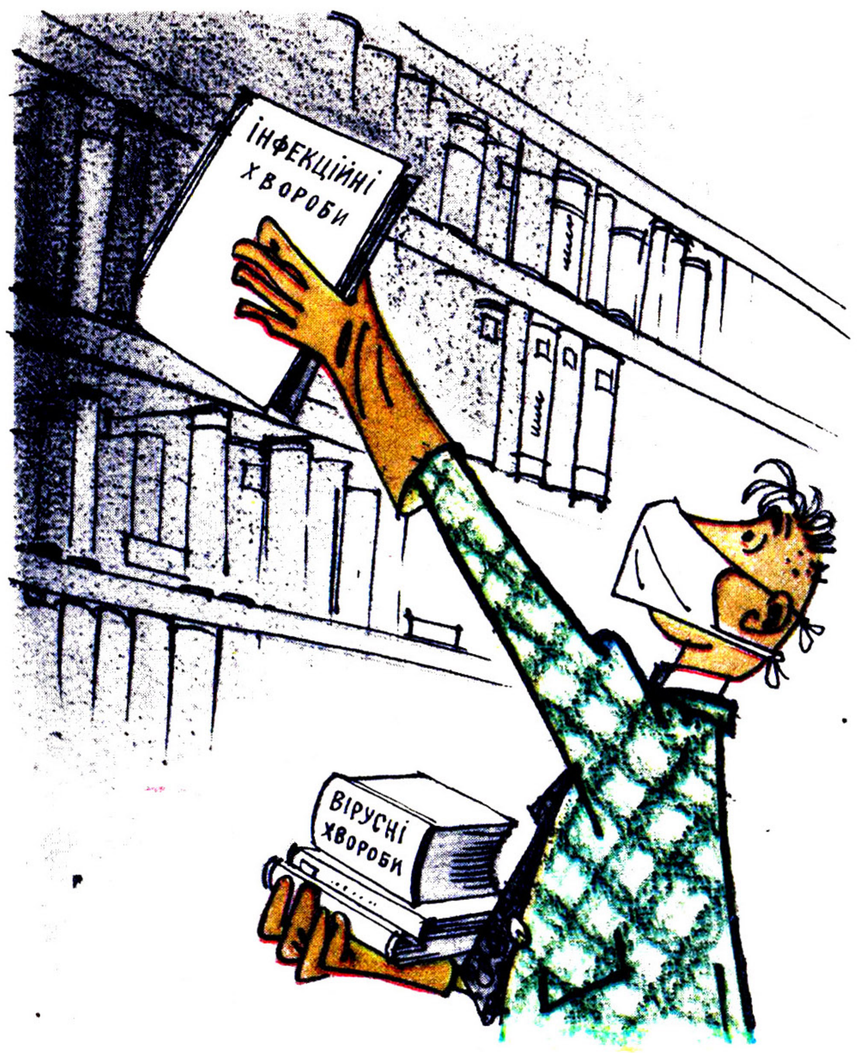

Без слів.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ

ЕПІГРАМИ

АКСЕЛЬ ШПРІНГЕР,
гамбурзький газетний магнат.

Війну холодну прославляє —
Їй алілуя він співає.
Та думка все ж втіша єдина,
Що оця пісня — лебедина.

ВІДМІТНА РИСА

Іноді важко розібратися, де кінчаються інтереси ділових кіл Америки і починаються інтереси злочинного синдикату «Коза ностра» («Наша справа»). (З газет).

А Коза ностра дуже просто
Від Уолл-стріту відрізнити:
Грабує потай Коза ностра,
А уоллстрітівці — відкрито.

ПРО МЕЦЕНАТІВ-СІОНІСТІВ ТА ІХ УЛЮБЛЕНЦІВ «АРТИСТІВ»

Оплатять щедро
Поговору арію,
Для гри з вогнем
Відкриють портмоне...
Для них один існує
«Імпресаріо» —
Безславнозвісний
Меїр Кахане.

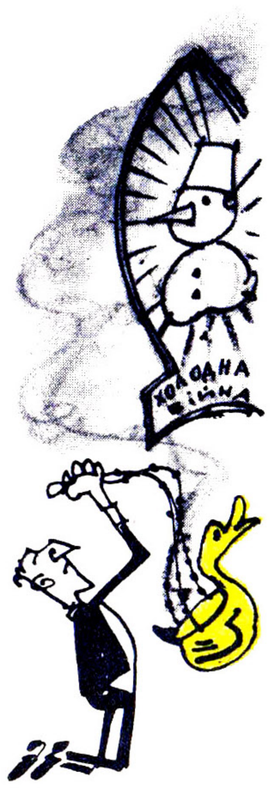

Дали перцю!

Начальник Долинської автоколони № 3 тресту «Кіровоградсільбуд» Топузов Г. П. зі своїми підлеглими говорив тільки на високих нотах. Через це часто зривав голос. А щоб не так по горлу дерло, промочував його. Це не тільки відновлювало голос, а й додавало начальнику хоробрості лаяти водіїв.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Директор автобази тресту «Кіровоградсільбуд» т. Єрещенко повідомив, що Топузова Г. П. від обов'язків начальника автоколони увільнено.

ГУМОРЕСКА

...Я побачив її в тролейбусі і відразу ж зрозумів, що це в о н а. Та єдина, про яку мріяв, яка проходила в снах і мареннях.

Біоструми моєї душі торкнулися ніжних струн її юного серця, і вона посміхнулась.

І хоч була «година пік», хоч мене тиснули й штовхали з усіх боків, і стояв я на одній нозі, але від тої посмішки в душі моїй тьохнули-заспівали солов'ї, а за плечима — я виразно це відчув — почали рости крила кохання.

Нас розділяло кілька чоловік.

— Громадянине, ви близько біля каси, вибийте квиток...

...Очі її були кольору морської хвилі. Смугляве обличчя, симпатичний, трішки задертий носик, напіввідкриті звабливі вуста — все випромінювало таку довірливу радість, таку привітну щирість, що хотілося стрибати від щастя!..

І я мимоволі спробував це зробити, тобто підскочити на одній нозі.

— Слухайте, чого ви по ногах тупцюєтесь?! Його просять вибити квиток, а він сіпається, як паралітик та ще й зуби скалить!..

Не спускаючи з неї очей, я механічно просовую передані копійки у щілинку каси — одна, дві, три... Четверта раптом вислизає із пальців і падає. Нагнутися в такій тісноті й шукати її — марна річ.

— Ну, скоро дасте квиток? — озивається власник чотирьох копійок — рудобородий чоловік в окулярах.

— Зараз, зараз... — бурмочу я, все ще усміхаючись дівчині й лихоманково нишпорячи по кишенях, — ось тільки знайду копійку...

— Яку копійку? Я ж вам усі чотири дав!

— Упала одна десь...

— Що значить «упала»? Стоїть, розуміє ш, бере гроші і невідомо де діває!

— Ну да, «невідомо», — втрутилася повнощока дама в крислатому капелюсі,— краде. Я знаю таких. Бач, у береті, з бакенбардами. Ніби й культурний, а сам працювати не хоче, от і стоїть біля каси та збирає гроші, що на квитки передають!

— Це у них, у п'яниць, нова форма «заробітку», — додав хтось за моєю спиною.

— Алкоголік нещасний!

...Я глянув на дівчину. Очі її округлилися. На обличчі були водночас розчарування, біль і образа.

Мені хотілося крикнути, що це ідіотське непорозуміння: адже я — перспективний інженер-економіст, недавно отримав премію за рацпропозицію, фото моє висить на «Дошці пошани», що, зрештою, я заплатив перший внесок за однокімнатну кооперативну квартиру і нічиї копійки мені не потрібні!..

Але не встиг і рота розкрити — якась тітка з кошиком на колінах заповзялася підтримувати попереднього оратора:

— Так-так, алкоголік. Погляньте, лишень, який у нього ніс!

Я почервонів і мимоволі мацнув за ніс.

— Бач, прикриває носа: то в них, у алкашів, ніби паспорт...

...Очі кольору морської хвилі щезли. Але я встиг запримітити: дівчина пробивалася до виходу...

Нарешті в кишені я знайшов копійку.

— Ось вона, копієчка! — радісно заволав, дивлячись на біле волосся, що мелькотіло вже біля виходу. — Зараз виб'ю вам квиток. Свою копійку віддаю!

— Еге, свою! Замотати хотів, а як приперли до стіни, то й вернув!

Тицьнувши комусь квиток, я запрацював ліктями. Догнав біля дверей. Притискуючи до грудей портфель, хотів усе пояснити їй, але в цю мить висунувся з кабіни водій:

— Що там за гвалт був?

— Та... не знаю,— ніяково знизав я плечима.

— Ні, ви подивіться на нього: він не знає! — накрив мене мокрим рядном голос повнощокої дами, яка теж чомусь опинилася на передній площадці, — стояв біля каси, збирав гроші, а тепер «не знає»! Судить таких алкоголіків треба!..

...І все-таки, коли вийшли з тролейбуса, я наважився заговорити з нею. Не пам'ятаю уже, що пробелькотів, пам'ятаю лише, що вона одразу ж розстебнула сумочку й презирливо перебила мене:

— Вам скільки не вистачає до склянки вина? Ось, беріть...

Я дивився їй услід і відчував, як у душі моїй замовкали солов'ї, а за плечима одпадали крила кохання.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

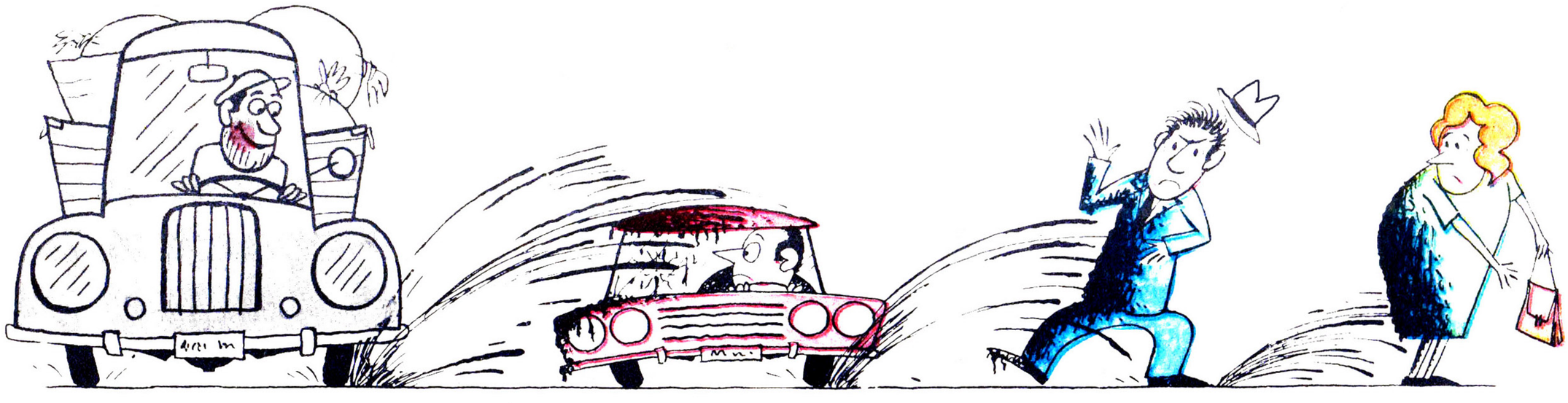

Ланцюгова реакція.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Та нас тільки на тому тижні перевіряла комісія!
— Ну й що? А наша комісія перевірятиме роботу тієї комісії.

Азіз НЕСІН

ГУМОРЕСКА

П'ЯТНАДЦЯТЕ МІСЦЕ

Якось довелося мені їхати до села Байрамоглу. Я сів у автобус ізмірського напрямку. До Байрамоглу від Кадикьоя* — шістдесят кілометрів.

Вже б час і від'їжджати, але автобус не рушав. Пасажири почали перешіптуватись. Аж ось один пояснив:

— Двох пасажирів нема, почекаємо трохи.

Потім, висунувшись із автобуса, почав вигукувати номери незайнятих місць.

— П'ятна-а-адцяте місце!.. Двадцять пе-е-ерше місце!.. П'ятна-а-а-адцяте місце!..

Зважаючи на старанність, з якою він гукав пасажирів, я вирішив, що це — службова особа: шофер, його помічник чи, може, кондуктор...

— Двадцять пе-е-ерше місце!..

Підбіг увесь захеканий, спітнілий, червоний, мов помідор, чолов'яга з корзиною в одній руці і з торбою, перевішеною через другу, вліз у автобус і сів на двадцять перше місце.

— Треба вчасно приходити і не змушувати усіх пасажирів чекати, — почав відчитувати невдаху отой, що вигукував номери вільних місць.

Обернувшись усім тілом, бо ніяк не міг повернути голови на масивній шиї, червоний чоловік сердито кинув у відповідь:

— Чого тобі треба?.. Чого репетуєш?

Той аж онімів од несподіванки. Потім, щоб якось приховати своє зніяковіння, ще заповзятіше заходився гукати пискливим голосом пасажира, місце якого пустувало:

— П'ятна-а-адцяте місце!.. П'ятна-а-адцяте місце!.. А-гей!.. П'ятна-а-адцяте!.. Хто з п'ятнадцятого місця?..

Його пронизливий голос повис над вокзальною площею.

— Та досить уже, поїхали!.. — запропонував хтось із пасажирів.

— Ще тільки три хвилини минуло, — заперечив той, що гукав. — Тобі що, не терпиться? — І знову у відчинені двері:

— П'ятнадцяте місце!.. Хто-о-о на п'ятнадцяте?..

Тим часом прийшов шофер і завів мотор. Значить отой, що репетує, не шофер. А він ще дужче дер горлянку:

— Хто на п'ятнадцяте місце?..

Зачинилися передні двері, і автобус повільно рушив. Отут якраз підбіг чоловік і вже на ходу вскочив у автобус. Огледівся, побачив вільне п'ятнадцяте місце й сів. Груди його здіймалися, мов ковальський міх, і він ніяк не міг відхекатися.

Той, що вигукував, накинувся й на нього:

— Треба своєчасно приходити й не змушувати стількох людей чекати!..

— Правду кажете, пробачте, — винувато відповів захеканий пасажир.

Та горлань розпалювався усе більше:

— Що значить «пробачте»? Ви бачили таке? Стільки людей його чекало. А він — «пробачте»!..

— Господи... Що ж я маю сказати.. Прошу пробачення...

— Яке ти маєш право змушувати людей чекати на тебе?

Пасажир із п'ятнадцятого місця увесь зіщулився, принишк і, мало не плачучи, мовив:

— Звичайно, я винен... Мені соромно...

— Узявши квиток, не відходь від автобуса, — повчав крикливий.

— Та я ж не навмисне, аллах свідок. Я одроду дуже обережний, дуже завбачливий. Якщо доводиться кудись їхати — завжди приходжу загодя.

— Але ж ми тебе цілих п'ять хвилин чекали!..

— Повірте, це вперше таке зі мною.

— Може, по-твоєму, ми винні, що чекали на тебе?

— Не знаю, що й сказати. Ваша правда...

— Автобус міг би вже давно відійти, — це ти розумієш чи ні?

Інші пасажири сиділи мовчки, слухаючи сварку між крикуном, який усе ще стояв біля задніх дверей у проході, і пасажиром із п'ятнадцятого місця.

Це був худорлявий, років п'ятдесяти, пан в окулярах. Щоб ще більше допекти йому, репетун підступав до невдахи то з одного, то з іншого боку і, сам розпалюючись, шпетив його все більше:

— Таких би й брати не слід. Жодної хвилини не чекати. Прийшов час — і рушай.

— Свята правда... Та що вдієш, раз уже так сталося. Кажу ж, це вперше зі мною... Усе, що ви кажете...

—...А я все гукаю: п'ятнадцяте місце, п'ятнадцяте місце. Аж голос зірвав!

— І як це я спізнився... Сам не знаю.

—...Гукаю, гукаю, а його й близько нема.

— Боже ж мій... Правда ваша, усе, що ви кажете...

Аж ось кондуктор почав перевіряти квитки. Значить отой крикливий — не кондуктор. Може, помічник водія? Але ж також ні — той он воду у пляшці пасажирам дає. Хто ж тоді отой невгамовний? Може, власник автобуса?

Тим часом і півдороги проїхали, проминули вже й Тузлу. А крикун безперервно бештав геть приголомшеного, зіщуленого пасажира з п'ятнадцятого місця, який, усе ще вибачаючись, несміливо захищався.

— У кожного є свої справи. Хіба ж можна змушувати людей чекати одного? Тьху на твою голову!

— Якби я не міг ходити... Наприклад, зламав би ногу, тоді б і не відходив від автобуса.

— Узяв квиток — і сідай на своє місце, ефендім*.

— Та я ж тільки на якихось п'ять хвилиночок запізнився...

— Отож воно і є, пане. П'ять хвилин — хіба ж то мало?.. По-твоєму, треба було б тиждень чекати?..

— Єдиний же раз отаке зі мною сталося. Чого в житті не буває?..

— Він ще каже — один тільки раз. Посоромився б!.. І помовчав би...

Сердега й зовсім принишк, зіщулився у кріслі, наче став ще сухішим і меншим. А горлань провадив усе голосніше:

— Бачиш, що не встигнеш, бери квиток на наступний рейс.

Потім на хвильку змовк, але, не почувши нічого у відповідь, почав знову:

— Тепер ти мовчиш, еге! Нема того, щоб вибачитися. Од таких, як ти, збожеволіти можна. Безсовісний!

Коли автобус прибув у Байрамоглу, товстий, неповоротний пасажир із воловою шиєю, що сидів на двадцять першому місці, гаркнув:

— А ти хто такий у цьому автобусі?

Крикун одразу розгубився і несміливо пробелькотів:

— Я? Я? Гм... Я — пасажир...

В Байрамоглу я вийшов. Що було в автобусі далі, я так і не дізнався. І навіть пожалкував, що вийшов.

З турецької переклав
Олександр ГАНУСЕЦЬ.

---

* Кадикьой — один з районів Стамбула на азіатському узбережжі Мармурового моря.

* Ефендім — пан, добродій (при звертанні).

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

ПІСЛЯ ЗИМОВОЇ СПЛЯЧКИ

— Лікарю, поможіть! Безсоння замучило.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«У вагоні я зострів,
мов живу рекламу,
думав зразу іноземку:
симпатичну даму.
В розговорах не поймеш,
чтокає на мові,
круте свій язик лама
в кожнім розговорі»

І. В. з с. Фрунзівки Глобинського району Полтавської області.

— А ви не брали б із неї прикладу...

—

«Здрастуй дорога редакціє. Я Вам посилаю свого вірша. Я почав вірші писати знедавна. І думаю що вони ще троха куструбаті. Але я Вам посилаю свого вірша би Його троха «згладили» і напечатали для мого удовольствія. А як не схочете мого вірша напечатати, то пішлю до Крокодила.

Я Вас вітаю!
Всього найкращого бажаю
Початкуючий поет
Що недавно ввидів свєт».

М. Ф. з м. Сколе Львівської області.

— Надрукували б, звичайно. Але боїмося викликати «неудовольствіє» читачів.

—

«Дуже мнє хотєлось написать якусь баєчку, щоб усі змогли її прочесть. Очень прошу Вас напечатайте мою байку! Я в ней пишу од первого лиця, бо це може случитись з кожним. Мені думается, що Вам вона зподобається як подобається і мені.

Коли тебя я бачу
то все в мені кипить
І я ночами плачу
аж серце стукотить.

Хочу гитару взять я
тобі заграти вальс
Нема без тебе щастя
А тільки є печаль.
Та грать я не умєю
Візьму приймонік свій
і ми з тобой замлеєм
Бо я навіки твій».

В. Б. з с. Данівки Козелецького району Чернігівської області.

— Якби ж то тільки з гітарою не ладилося!..

—

«Якось в трактора сапа
пита, щоб всі чули:
Чом працює він дарма,
Під небом ночує?
— І стоїш брудний всю зиму
Псуєшся на дворі,
А мене, просту машину,
Ставляють в комірі».

В. Г. з м. Фастова Київської області.

— Ясна річ: погана та сапа, що не вважає себе хоча б простою машиною!

«Якось раз маленький Тосик
Запитує в тата:
«Довгоносик — це звір такий,
А чи птах носатий?»
Усміхнувся тато в вуса
Та й каже дитині:
«Довгоносик — це комаха.
Презлюща личина.
Заведеться у пшениці,
Чи, скажемо, в просі,
І прощайте паляниці
З'їсть їх довгоносик...»

А. Л. з м. Первомайська Миколаївської області.

— Гм... Звичайно, довгоносик у пшениці чи просі — це досить цікаво, — але навіщо ж усе-таки лякати бідну дитину?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

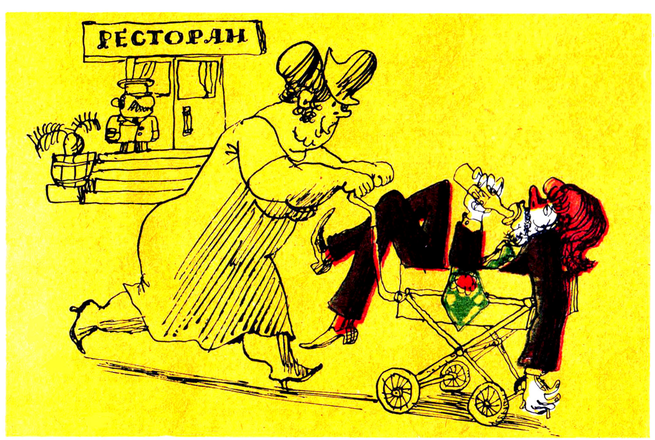

Дитя нагулялося...

ІСТОРІЯ З ФАГОТОМ

Послухайте історію про фагот.

Про той самий фагот, який, згідно з наказом № 40 по Міністерству культури УРСР від 26 січня 1972 року, мав собі мирно пересунутись із балансу Державного орденів Леніна і Трудового Червоного Прапора академічного театру опери та балету ім Шевченка (м. Київ) на баланс середньої спеціальної музичної школи-інтернату імені М. В. Лисенка (м. Київ).

Із балансу на баланс фагот пересувався не сам, а в компанії зі своїми колегами, іншими музичними інструментами.

Так от дванадцять інструментів з балансу на баланс пересунулись благополучно, а тринадцятий — фагот (що то за кляте число — 13!) як у воду впав. Вже ж його шукали, шукали! І в театрі шукали, і в школі шукали... Нема. А фагот, маємо вам сказати, не голка, загубитися йому важко. Довелось шукати далі, Як у тому популярному дитячому віршику:

«Шукають пожежники,
Шукає міліція...»

Ну, пожежники як пожежники, міліція як міліція, у них своєї роботи доволі, а от викладач музичної школи Павло Степанович Харчук шукав. Мусив шукати, бо був він відповідальною за фагот особою. Під його наглядом здійснювалось оте пересування з балансу на баланс, при яному загубився фагот. І ще Павло Степанович шукав фагот то... Але про це нижче.

А зараз утішимо наших читачів! Минув рік, і фагот знайшовся.

Знайшовся він у заступника начальника спецобслуговування авіазаводу Елкіна Ю. Б., куди потрапив від завідуючого оркестром оперного театру Болудяна І. А.

На музичному чи не на музичному терені познайомились ці шановні громадяни? Чесно кажучи, не знаємо. Знаємо тільки, що синаша Ю. Б. Елкіна вчиться грати на фаготі. До речі, навчається він у музичній школі, хоч і не ім. М. В. Лисенка, так що, коли розібратися, фагот і рік тому для святого мистецтва остаточно втрачений не був. Бодай один учень, хоч не цієї школи, а таки дув у зниклий фагот.

Раді ми і за Павла Степановича Харчука. Раді, що поцастило йому знайти фагот. Посудіть самі: навіть замортизований на 60 відсотків фагот коштує не мало, не багато — 663 карбованці і 39 копійок. Тут не хочеш, а шукатимеш.

Добре те, що добре закінчується.

А уявіть собі, що з балансу на баланс пересувається не фагот, а орган. І синаша Ю. Б. Елкіна вчиться грати не на фаготі, а на органі.

Спробуй впри таку бандуряку у сучасну квартиру! А потім назад... Мор-р-рока!

Г. ЛОЗОВА.

Юрій ШАНІН

Із циклу «Вельми вчені записки»

АХІЛЛЕСОВА П'ЯТА ЯК ДОСЛІДНИЦЬКА МЕТА

Лікар-педіатр Х. В. Стетоскопуло.

Про користь раннього загартовування дітей писалося не менше, ніж про шкідливість пізнього сповивання. Але в міфологічно-гігієнічному аспекті проблема ще не розглядалася. Ми маємо на увазі проблему Ахіллесової п'яти.

Згідно з міфом, богиня Фетіда систематично занурювала новонародженого Ахілла в нібито чарівне джерело, внаслідок чого герой став несприйнятливим до списів, мечів, стріл та інших залізних виробів бойового призначення. Вразливою залишилася тільки п'ята, за яку мати тримала хлопчика під час щоденних водних процедур.

З обуренням відкинувши антинауковість міфу, зробимо наукові висновки: 1. Так зване «чарівне джерельце» було, мабуть, звичайним соляно-лужним джерелом (типу «Єссентуки» № 17, «Свалява» та ін.). 2. Навперемінне вмочування дитини в гарячу й холодну воду (див. інструктивний міф) сприяло загартовуванню та створенню нечутливості до дій зовнішніх дрібних подразників (кам'яні брили, списи, дрючки тощо). Одночасно це дає нам право вважати Ахілла першим «моржем» широкого профілю. 3. Відсутність лікарського контролю спричинилася до того, що мати (через надлишки любові та сили) занадто активно стискала п'яту синочка. Що й призвело до ущемлення чи навіть запалення п'яткового нерва та його підвищено-хворобливої сенсорності.

Отже, легендарна Ахіллесова п'ята була звичайним невритом, котрий сучасні медики виліковують дуже швидко (хоча й не дуже успішно).

ДО ПИТАННЯ ПРО ТЕХНІКУ БЕЗПЕКИ ПРИ КОРИСТУВАННІ М'ЯСОРУБКОЮ

Кандидат тех. наук Г. П. Тихогрім.

Хоча до сьогодні при випробуваннях вітчизняних моделей м'ясорубок та при користуванні ними майже не відзначалося нещасних випадків із смертельним кінцем, необхідно все ж передбачити й таке, щоб максимально убезпечити наших хатніх господарок та хатніх господарів.

Ще до початку експлуатації м'ясорубки треба як слід помити руки. Бо всування до воронки не зовсім чистих пальців може викликати пошкодження металевого шнеку. Не рекомендуємо здійснювати м'ясоперемелювання поблизу предметів, які можуть легко загорітися: при інтенсивній роботі (50 і більше обертів на секунду) корпус м'ясорубки нагрівається до 315°С. Втім, якщо вибуху не буде, м'ясорубковласник одержить смажені котлети просто з м'ясорубки.

Використання м'ясорубки як самогонного апарата — за одностайним свідченням знавців — недоцільне.

Слід, нарешті, пам'ятати, що м'ясорубка призначена для здрібнення порівняно м'яких предметів і псується при перемелюванні гвинтів, дитячих іграшок, пляшок, а також інших твердих предметів.

Дотримуючись вищезазначених правил, ви зробите м'ясорубку не тільки абсолютно безпечним механізмом, а й, можливо, навіть своїм другом.

КОРОТКІ БАЙКИ

НОВИНА

— Ти чув, Їжаче, новину?
Коза із Вовка здерла шкуру...
— Та ну?!
Ти що, вухатий, мелеш здуру?
— Не віриш?
Це вже точні дані,
По всьому лісу поговір пішов:
Коза працює в ресторані,
А Вовк — вечеряти зайшов.

ДРУГ

В дворі на сонечку
Казав Рябкові Кіт:
— Із того часу,
як існує світ,
Взаємини між нами, брат, нещирі.
Чому б не жити нам
У дружбі й мирі?
Коли уже настануть ті часи,
Щоби навпіл —
і радощі і горе? —
Тут кинув хтось шматочок ковбаси...
Кіт — хап,
І миттю зник із двору.

ПОЯСНИВ

Ведмідь тягнув
Козу в барліг.
Аж тут і Лев
немов на гріх:
— Задрав?!
— Та ні. Добра їй зичу.
До себе ось у гості кличу.
Вона ж — убий — не хоче йти,
Оце й доводиться тягти.

МОЛОДЕЦЬ

Лис Півня хвалить:
— Красень!
Молодець!
Я слово честі дать готовий,
Що з тебе вийшов би
чудовий...
— Співак?
— Ні, друже,
холодець.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

Вітаємо ювілярів!

Василь Земляк

(З нагоди його 50-річчя)

Андрій Сова

(З нагоди його 60-річчя)

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Мікродороги мікрорайону

Схема будь-якої мандрівки проста: від'їзд і приїзд. Але, щоби приїхати, треба спочатку проїхати. А коли проїхати не можна? Тоді, скажете, пройди! А коли, запитаю я вас, і пройти годі?

Що? Так, кажете, не буває? Буває.

Будучи у відрядженні в Івано-Франківську, вирішив я провідати приятеля, який мешкає в тій частині міста, що носить тут не зовсім, може, поетичну, але цілком точну назву — «Четвертий мікрорайон».

Таксі швидко довезло мене до меж згаданого мікрорайону. Та тільки-но заїхали в межі, як «Волга» зупинилась: назустріч, зайнявши всю проїжджу частину, на нас перла вантажна машина. Після короткої, але енергійної дискусії на тему: «Кому давати задній хід»,— ми обережно позадкували. Відтак таксист делікатно натякнув, що йому не хотілося б ризикувати й знову в'їжджати у «межі», бо там усі вулиці (так, до речі, тут називають вузенькі проміжки між будинками) мають проїжджу частину до трьох метрів завширшки, і роз'їхатися двом машинам годі.

— Швидше пішки доберетесь! — порадив він.

Але й пішки швидко добратися не вдалося. Пройшов кілька кроків тротуаром, а назустріч мені — огрядний чоловік. Зійшлися, а розминутися — ніяк.

— І не пробуйте,— пояснив він. — Я тут живу — знаю. Самі посудіть. Плечі у вас, бачу, сантиметрів на шістдесят, і в мене такі ж. А тротуар завширшки рівно сімдесят п'ять сантиметрів! Але оскільки ви гість, то я вам, звісно, дам дорогу,— сказав перехожий і зійшов на проїжджу частину.

А там якраз — машина. І він скочив на тротуар, мало не збивши мене з ніг.

— Отак і скачемо щодня з тротуару на дорогу й назад,— говорив він, вдавлюючи мене у стіну. — Й нічого не вдієш: так запроектовано.

Найдивніше, що й справді запроектовано.

А з автоінспекцією, яка має візувати ці проекти, комунгоспівці та будівельники нерідко «забувають» їх погодити. Коли ж працівники автоінспекції починають із цього приводу протестувати, то їм кажуть:

— Облиште формальності! Ніколи вже проект переробляти, треба швидше будувати.

І будують. Не лише, на жаль, в Івано-Франківську.

Цікаво: кому це з проектантів першому спало на думку, що в мікрорайоні слід будувати мікродороги та мікротротуари?

Чи не від мікромислення це?

К. ОВСІЄНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДЕ ЦУКЕРКА?

— Катю, Люсю і Лукерко,
Хто з вас щойно з'їв цукерку?
— Я не їла, — каже Люся, —
Хочте, мамо, поклянуся.
Тяжко дівчинка зітхнула:
— Я цукерку ту... ковтнула!..

Ігор СІЧОВИК.

ПІДСОЛОДИЛА

На грядці мама посадила
І огірочки, і часник.
Що огірочки—любить Ніла,
А от часник — пече язик.
Тому вона пішла на грядку
І посадила... шоколадку.

М. ПРОНЬКО.

ВЕРЕДЛИВА ЛЯЛЬКА

В Оленки була дуже гарна лялька: велика, красива. Вона заплющувала оченята, коли Оленка вкладала її спати, й ніжно промовляла: «Мама...»

Якось мати помітила, що лялька перестала говорити.

— Оленко, а чому це лялька не говорить?..

— А ми з нею посварились, я її трохи побила, то й вона не розмовляє зі мною — така вередлива лялька...

Р. ПИМЕНОВА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРИСЛУЖИЛИСЯ

— Знов будильник зупинивсь,—
каже дід до внука, —
забруднився, мабуть, він:
ледве-ледве стука.

— Ні, він чистий, — каже внук, —
бо водою з милом
із сестричкою удвох
ми його помили!

В. ГАРАНІН.

УДВІЧІ БІЛЬШЕ

— Я піду зараз до крамниці, — сказав батько Славкові, — а ти сідай за уроки.

Тільки батько за поріг, а Славко знайшов м'яч і давай уціляти ним у кота.

І трапилось так, що м'яч влучив не в кота, а в шибку. Задзеленчало скло. Засумував Славко. Що ж йому батько за шибку скаже?!.

Аж ось батько й повернувся. Славко побіг назустріч, розвів руками:

— А я шибку ненароком розбив. Хотів улучити в кота, а попав у вікно...

— От біда, — каже батько. — Ну, молодчина, що хоч чесно признався. На тобі за це цукерку.

Поласувавши солодким, Славко подумав: «От добре... Тоді я завтра дві шибки виб'ю».

Ф. НИКИФОРЧУК.

дефіцит

— Чом ти, Климе, зажурився,
Мов тебе хто підмінив?
— Вчора з жінкою сварився
Й телевізора побив.

— Ну й дивак же ти, їй-богу.
Хіба ж можна так робить?
Гахнув миску б об підлогу —
І вся злість пройшла б умить.

— Радиш, куме, ти невдало.
В магазини йди поглянь —
Телевізорів навалом.
Спробуй миску там дістань...

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
Хмельницької області.

Дали перцю!

У колгоспі ім. Ілліча Нікопольського району Дніпропетровської області неправильно розподіляли премії за вирощування соняшника. Колгоспники написали про це Перцеві.

Голова Нікопольського райвиконкому т. Черкасов повідомив редакцію, що факти підтвердились. За неправильний розподіл премій заступника голови колгоспу т. Носенкову і головного економіста т. Асоцького з роботи знято. На обох також накладені суворі партійні стягнення.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

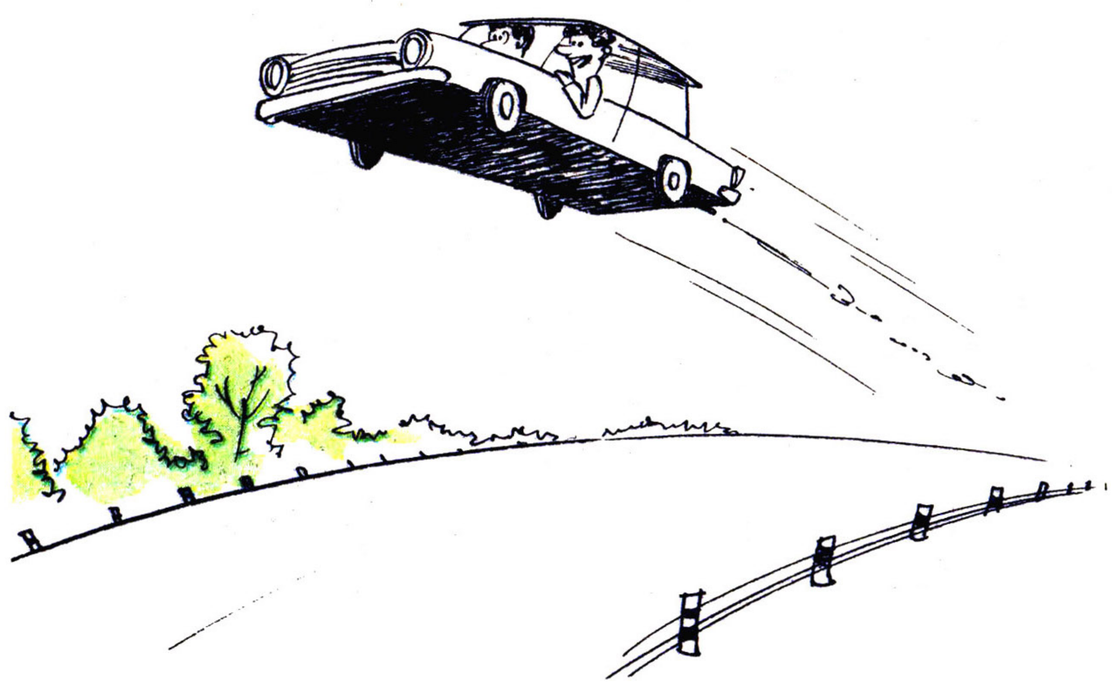

— Заправився авіаційним бензином...

ЯКБИ Ж ТО БОРОДА...

НІМЕЦЬКІ ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Коли все гаразд, то всі повивальниці хороші.

—

Удвох водночас гарно співати, але аж ніяк не розмовляти.

—

З часом на світ вийде усе, що ховалося під снігом.

—

Пішов дурень по мудрість, повернувся з дурістю.

—

Нещастя ходить у шерстяних пантофлях: підійде — і не зчуєшся.

—

Хто щасливий, у того і віл отелюється.

—

Не позичай грошей тому, перед ким знімаєш капелюха.

—

На чужі хрестини добре гостей запрошувати.

—

Часто кота відганяють від сала, коли він уже наївся.

—

Нічого в пса кидати ковбасою, коли є дрючок.

—

Виряди свиню хоч у золоте вбрання, вона все одно знайде калюжу.

—

Осел, що везе ікону, думає, що вклоняються йому.

—

Якби борода свідчила про мудрість, то й козел був би ученим.

—

Хто хоче багато їздити верхи, мусить запастися вівсом.

—

Що знають троє, те знатиме тисяча.

—

Хто облесливий, той або уже тебе обманув, або хоче обманути.

—

Мавпа залишиться мавпою, посади її хоч у золоте крісло.

—

Де завжди капає, там ніколи не висохне.

—

І м'яка постіль буде твердою, коли від турбот не спиться.

—

Запрошує на телятину, а корова ще не отелилася.

—

У кого холодна плита, той охоче гріє руки на чужій кухні.

—

Сам сопливий, а іншому хоче носа втерти.

—

З полотняного мішка не зшиєш шовкової торбини.

З німецької переклав
Ігор АРТЕМЧУК.

(З книжки «Приперчені приказки». Видавництво «Ойленшпігель». НДР).

ЛОЖКА ДЬОГТЮ

ГУМОРЕСКА

Вони зустрілися зовсім випадково. В аеропорту. Двоє колишніх шкільних однокашників...

— Ну й даєш ти, Васю! Молодець, Васю! Футбольною знаменитістю став.

— Та наче б то.

— Інтересно живеш, Васю! Популярність, слава, квартирка, видно, відповідна.

— Та так собі... Три кімнати в центрі... Можна жити...

— Правильно живеш, Васю!.. «Волгою» їздиш?

— Нею... Недавно обміняв — останню модель узяв... Поки що бігає...

— Інтелігентно живеш, Васю! Дружина, мабуть, красуня і все таке інше.

— Кіноартистка...

— Культурно живеш, Васю! Заграниць, либонь, надивився?

— Довелося...

— Гарно живеш, Васю! Сувеніри, значить, різні там, усілякі силони-поролони...

— Не без того.

— Чудово живеш, Васю!.. З наукою як?

— Порядок! Академічна відпустка.

— Розумно живеш, Васю! Не життя, а — повна чаша.

— Повна, брате, але не без ложки дьогтю.

— Та що ти, Васю?!.

— Е-е, брате, не кажи! — от у футбол грати доводиться, а я з дитинства віддаю перевагу преферансові.

Казимир СОСИС.

м. Київ

Малюнки В. ПЕТРЕНКА (м. Вінниця)

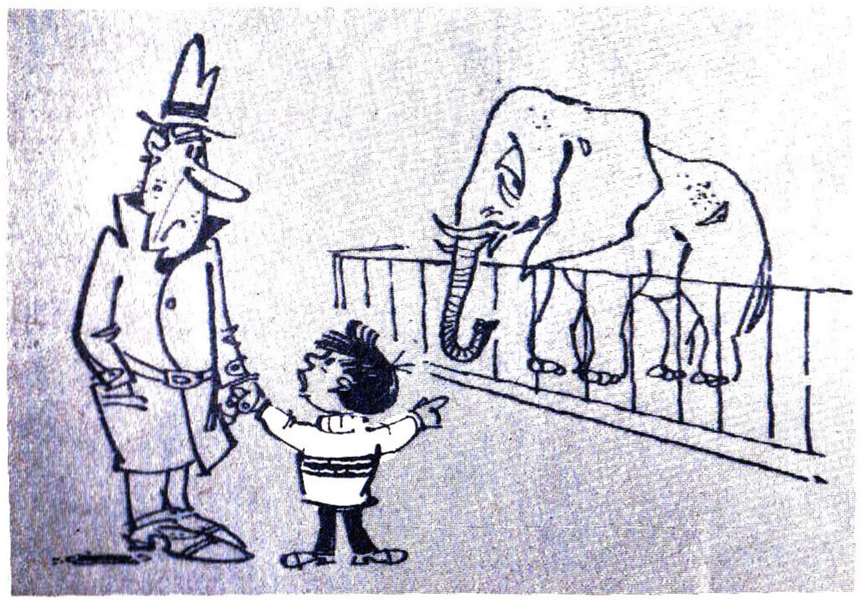

— А що, тату, його теж за носа довго водили?

— Знову сусіди наклеп зводять, ніби я підслуховую...

Зів'яв.

Петер МІСКЕ

Хазяїн великого хімічного концерну викликав керівників відділів, щоб ознайомити їх із новою оригінальною ідеєю.

— Панове, — почав він, — ви добре знаєте, що нам удається вперти покупцеві такі речі, які навряд чи здалися б йому навіть на тому світі. Але ми забули про те, без чого людина не може прожити ані хвилини. Я вирішив виправити цю помилку. Віднині ми будемо продавати... повітря.

— Господи! — в один голос вигукнули керівники відділів,— це воїстину геніальна ідея!

— Але чи ж можна продавати повітря? — засумнівався один старий начальник відділу, якому залишалося три дні до пенсії.

— Ви що, забули, що в нас вільне підприємництво! — зашикали на нього присутні.

— Я хотів спитати, чи це можливо з технічного боку?— сконфузився старий.

— Керівник підприємства американський інженер містер Трутовітчел запевнив мене, — сказав хазяїн концерну, — що не буде практично жодних труднощів із заповненням повітрям пляшок, слоїків, пакетів і пластикових мішечків.

— Чи значить це, — запитав начальник відділу збуту, — що ми продаватимемо повітря безпосередньо з атмосфери?

— Саме так, — підтвердив шеф і задоволено відкинувся в кріслі.

— Значить, безплатного повітря взагалі не буде?

— Безумовно. Ми не залишимо жодного кубічного сантиметра дихальної суміші без упаковки.

— О! — захоплено вигукнув начальник відділу збуту. — Від такої перспективи, пане генеральний директоре, у мене просто перехоплює дух.

— Дякую! — енергійно сказав шеф. — Але перейдемо до ділової частини. Здійснення ідеї вимагатиме, природно, великих капіталовкладень. Ми уже скупили значні області повітряних запасів. Крім того, доведеться приєднати до нашого концерну ще одну солідну фірму — «Кисень-АГ». Ми відкриємо десятки тисяч торгових пунктів, де споживачі зможуть купувати наше повітря. Тільки там — і більше ніде.

...Через півроку після того історичного засідання фірма «ОВ-верке-Кисень-АГ» розпочала продаж перших партій повітря. На жаль, мрія хазяїна концерну про монополію на цей товар не справдилася. Інші підприємства теж заповзялися продавати життєво важливий продукт. Правда, більша частина ринку усе-таки належала «ОВ-верке-Кисень-АГ». Її керівництву вдалося налагодити виробництво особливих дихальних сумішей: повітря для інтелігенції, повітря для гангстерів, спеціально очищене повітря для аристократії та інші. Звичайним повітрям уже ніхто не міг дихати.

Населення країни, де процвітало вільне підприємництво, почало зазнавати серйозних затруднень із диханням. Почастішали прогули, збільшилася смертність, зросла злочинність. І невідомо, чим би усе закінчилося, якби одного чудового дня не вибухнула економічна криза і фірма «ОВ-верке-Кисень-АГ», як і інші подібні фірми, не спустила духу.

«Франкфуртер рундшау», Франкфурт-на-Майні.

І сміх, і гріх

Містер Айвор Спенсер, голова «Британської спілки професійних промовців» передрікає блискучу кар'єру лідерові лейбористської опозиції, колишньому прем'єр-міністрові серу Гарольду Вільсону, якщо той відмовиться від своїх честолюбних політичних планів і повернеться до приватного життя. Спенсер пояснює: «Спілка промовців» одержує від своїх клієнтів численні заявки, у яких колишнього прем'єра запрошують на всілякі сімейні свята на роль застольного промовця (тамади), а також на церемонії відкриття виставок, пам'ятників, на похорони і інше».

Спенсер намагається спокусити сера Гарольда Вільсона чудовими умовами: за двадцятихвилинну промову — сто фунтів стерлінгів і до того ж безкоштовна випивка і закуска.

—

У місті Ньюарку (Огайо, США) штат міських службовців збільшився на одну одиницю: муніципалітет визнав за необхідне установити посаду сажотруса для громадських будівель. Коли про це оголосили в газетах, до муніципалітету надійшло 187 заяв. Тільки 28 із них належали справжнім сажотрусам, інші переважно від літніх службовців, трьох адвокатів і одного лікаря.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Цього заморозити, а ось цього — ще підгодовувати!..

Народні усмішки

ЗНАЙШЛА ЖЕНИХА

— Ой, мамцю, нарешті я знайшла собі жениха!
— А коли ти мене з ним познайомиш?
— Ото бачиш, його «Волга» зупинилась. Зараз він вийде з машини.
— Доню, та він же років на двадцять старший за тебе!
— Та ні, мамо, це не він вийшов, це його молодший син!

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Переляканий хлопець вибіг із гаража.
— Мамо, мамо, а нашого тата електрика мало не вбила!
— Як? — зблідла мати.
— Акумулятор на голову впав.

СТРАШНІ СЛОВА

Василько скаржився батькові:
— Татку, а наша бабуся лаялася сьогодні страшними словами!
— Як?
— Вона сказала: «А щоб цей нещасний телевізор зіпсувався сьогодні перед самісіньким хокеєм!».

Повідомила Т. П. САСІНА
з м. Котовська Одеської області.

ВПІЗНАЛА

Батько показує Марійці літери.
— Дивись, доню, уважно та запам'ятовуй. Ось це буква «А», оце кругленьке — «О», а це — «Я».
Через декілька днів Марійка у букварі знаходить знайоме «Я» і радісно сплескує в долоні:
— Мамо, поглянь — ось наш татко!

Повідомив Д. Ф. МАРУСЯК
з смт Лугини Житомирської області.

ВИПРАВДАВСЯ

Регулювальник питає шофера:
— Як ви могли сісти за кермо в п'яному стані?
— А я пив у кабіні, — відповів той.

Повідомив І. В. КРИВОШТА
із с. Остап'є В.-Багачанського району Полтавської області.

ПРОЧИТАВ БИ...

— Бабусю, прочитайте мені книжку, — просить чотирирічний Василько.
— А ти що, сам читати не вмієш? — жартома запитує баба.
— Е-е, — говорить Василько, — я прочитав би, та в мене окулярів нема.

Повідомив О. ПОПИК
із с. Трощі Липовецького району Вінницької області.

ХАЙ НЕ ГРЕБЕ

Сусідка питає сусідку:
— Ви не бачили, хто це мою курку вбив?
— Не чула й не бачила, хай не гребеться на моєму городі! — відповіла та.

Повідомив В. Я. ПЕТРОВ
з м. Києва.

СКОРІШ!

Чоловік, захекавшись, прибіг додому, і — до дружини:
— Скоріш!.. Скоріш!..
— Що — скоріш?
— Скоріш кажи, в якій школі і в яких класах наші діти вчаться?
— Для чого це тобі?
— Та сьогодні у нас профспілкові збори на тему: «Як ми виховуємо своїх дітей?».

Повідомив І. ЯНЕНКО
з м. Полтави.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

КАЗИМИРУ АГНІТУ — 75

Відомий радянський художник-карикатурист Казимир Генріхович АГНІТ, ювілей якого ми відзначаємо, останнім часом працює над серією сатиричних плакатів, спрямованих проти пияцтва.

Подаємо 4 плакати з цієї серії.

Щиро бажаємо ювілярові доброго здоров'я, довгих років життя і плідної праці на ниві радянської сатири.

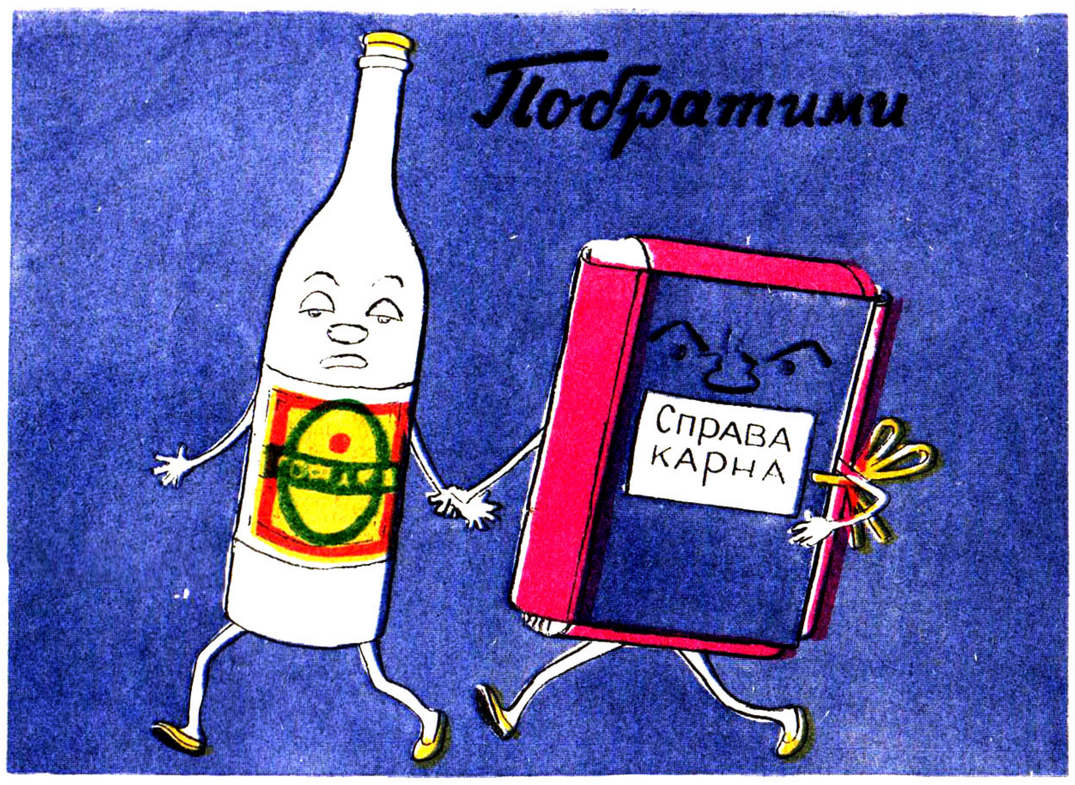

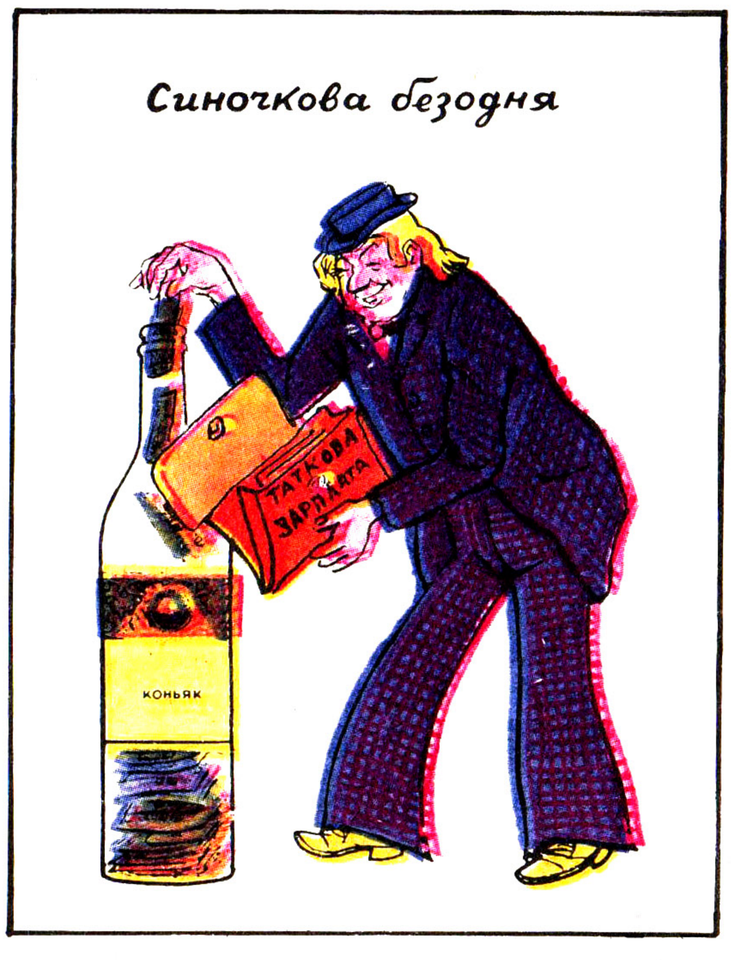

Нова пригода Ниточки

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

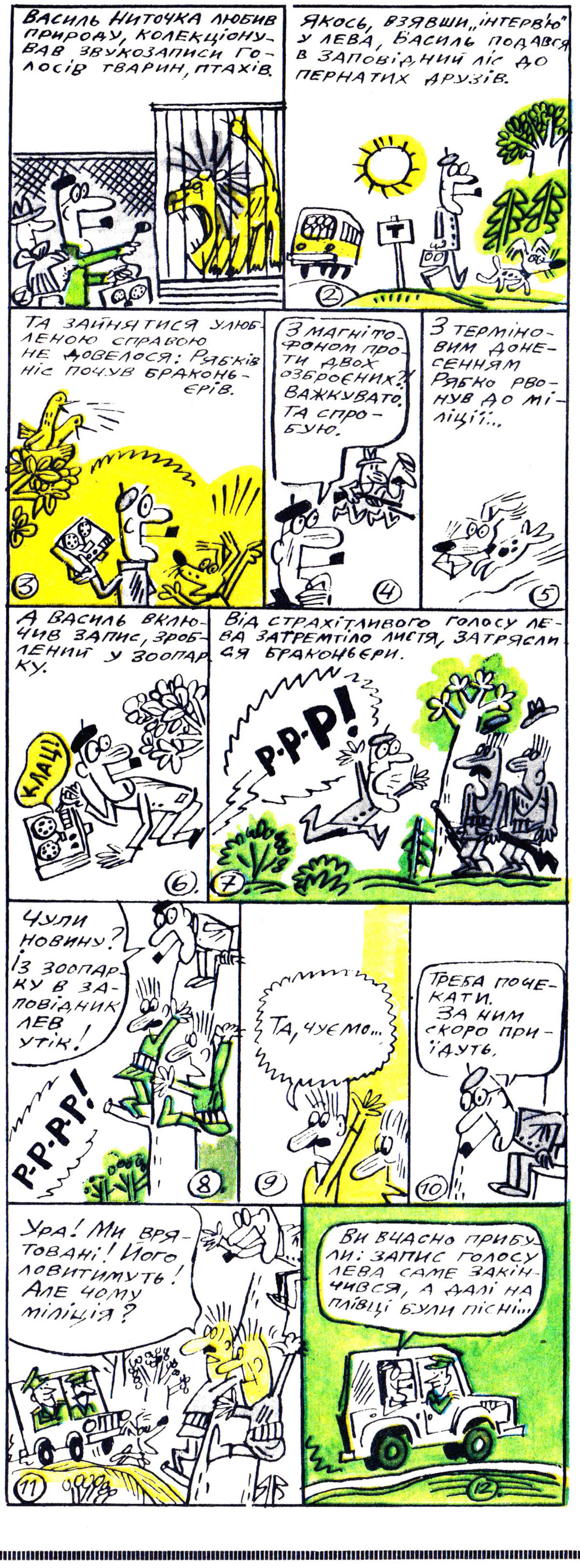

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Прошу уволіть міня по сопственному желанію. Бо іще раз як ковтну, то буде ни по сопственному. А я силно нихачу, щоб мені пачкали в трудовой».

(Із заяви).

Надіслав П. А. САРАПИН,
с. Переселення
Кагарлицького району
Київської області.

* * *

«Обіди у верхньому одязі не відпускаються».

(З оголошення).

—

«Товариші! В минулому році на цій площі, чесно признатися, ми висіяли чепуху. І що ж, ви думаєте, вродило? Чепуха!»

(Із виступу).

Надіслав В. ГАЙДУК.
с. Глибоке
Київської області.

* * *

«Тому що зменшився надій корів придлагаю заходи що до підвищення тварин і перш за все створення надійної організації серед них».

(Із протоколу зборів).

Надіслав М. БІЛОУС.
м. Полтава.

«Прошу дати мені допомогу, бо на моєму іждивиній жінка, троє дітей, корова і порося».

(Із заяви до профкому).

Надіслав С. ВИШНЕВСЬКИЙ,
м. Городок
Хмельницької області.

* * *

«Прошу простіть мне что я ізбіл жену в нетрезвом состоянії, обещаю, что больше ейо в нетрезвом состоянії бить не буду только прошу вас окоротіте ей язика бо очень длінний».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав М. РОЛЬ.
с. Вільшанка
Чуднівського району
Житомирської області.

* * *

«В. не був на роботі в якого помер брат між іншим без ніякого попередження і заяви».

(Із доповідної записки).

Надіслав М. НАГОРНИЙ.
м. Коростень
Житомирської області.

* * *

«Я визнаю, що дитина моя, але вуха не мої».

(Із скарги на рішення суду).

Надіслав М. ТРІСКО.
м. Гайсин
Вінницької області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ні, ніхто, мабуть, не знає, що то за здібні люди — наші ніжинські комунальники. А ми знаємо. І можемо навіть тобі, Перче, про це оповісти.

Якось вони появилися на вулиці Короленка, де ми живемо. Перекопали її вздовж і впоперек, а нас утішили:

— От, — сказали, — прокладемо труби, і матимете водопровід.

Труби вони й справді в землю уклали, а про водопровід, очевидно, забули. Вже чотири роки минуло, чотири роки ждемо на воду з тих труб — і хоч би тобі капнуло..

Може, ти, Перче, допоможеш видобути хоча б краплину води з обіцяного нам водопроводу. А то на комунальників у нас уже й надії нема.

А. ДУБИНКО.

Чернігівська область

Досі я вважав, що день — це день. Уяви мій подив, коли я дізнався, що є люди, навіть цілі колективи, які користуються іншими вимірами часу.

Коли я здавав шини від свого «Запорожця» на Вільшанський приймальний пункт Броварського шиноремонтного заводу, то одержав тверде запевнення: «строк виконання — 20 днів». Ось уже 5 місяців минуло, а шин із ремонту не віддають.

Прошу тебе, Перче, поцікався, яким календарем користуються на Броварському шиноремонтному заводі. Невже він дійсно відрізняється від звичайного?

А. ШЛАНЧАК,
інвалід Вітчизняної війни.

Б'ємося об заклад, що ти не знаєш, яка різниця між рейсовим автобусом «Крижопіль — Мала Кісниця — Андріяшівка» і минулорічним снігом.

Ну, гаразд, щоб ти даремно не сушив голови, підкажемо: різниці ніякої нема. І цей, і той розтанули. Сніг розтанув під теплим весняним сонцем, а згаданий автобус — під теплим піклуванням Миколи Прокоповича Бевзи про нас, пасажирів.

— Пущу автобус, — присягався керівник Крижопільського автопарку т. Бевза, — якщо до вас буде прокладено шосейну дорогу.

Колгоспи ім. Шевченка та ім. Дзержинського шосейну дорогу проклали. Навіть зупинки для пасажирів обладнали. І Микола Прокопович Бевза, як господар свого слова, пустив до нас автобуса. Один раз він привіз пасажирів із Крижополя, і більше ми його не бачили: розтанув у сірій імлі, як сніг під весняним сонцем...

Попроси, будь ласка, Перче, т. Бевзу, щоб він той рейсовий автобус хоча б іще один раз до нас прислав. А то ми й не роздивилися його як слід.

КОЛГОСПНИКИ.

Вінницька область.

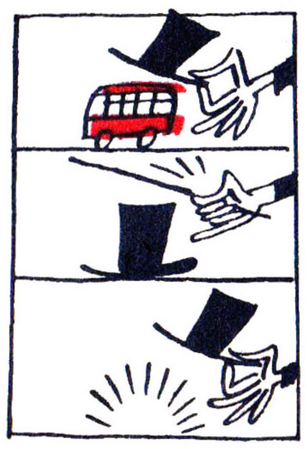

Постріл з лука

Кульгати духовно не рекомендується навіть кривому.

—

Принизливість — гонор лакеїв.

—

Осел, побачивши слонові вуха, обурився: «Завжди хтось хоче тебе переплюнути!»

Драма в житті — єдина з драм, що відбувається без репетицій.

—

Приготувався ввійти в храм мистецтва: засукав рукави, але забув помити руки.

Зайця переслідують всі лише тому, що він — заєць.

—

Тупим не дуже подобаються гострі думки.

—

Чорти і в пеклі почуваються себе, як на сьомому небі.

—

Після зведення рахунків багатьох не дорахувалися.

Дмитро АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

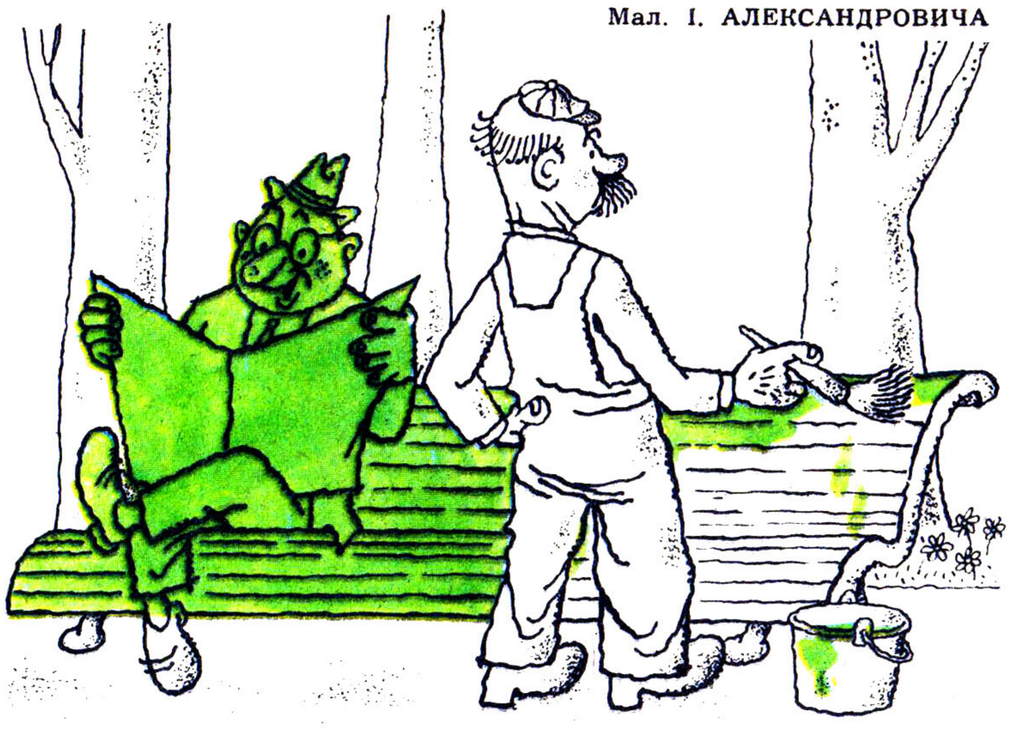

Захопився...

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

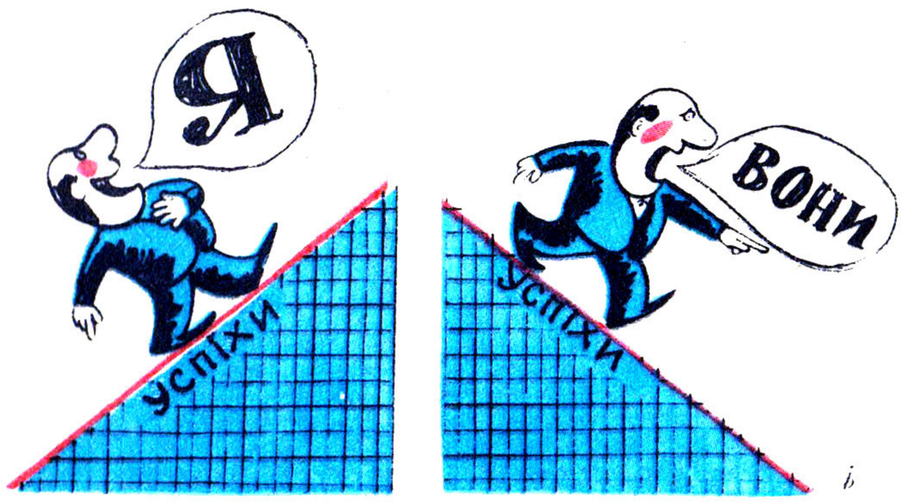

Без слів.

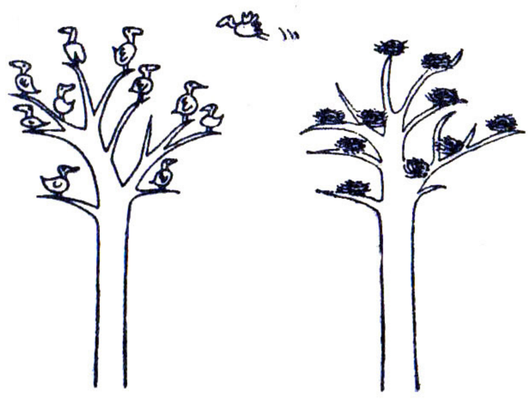

Міське та сільське дерево.

Без слів.

— Сподіваюсь, що він повнолітній.

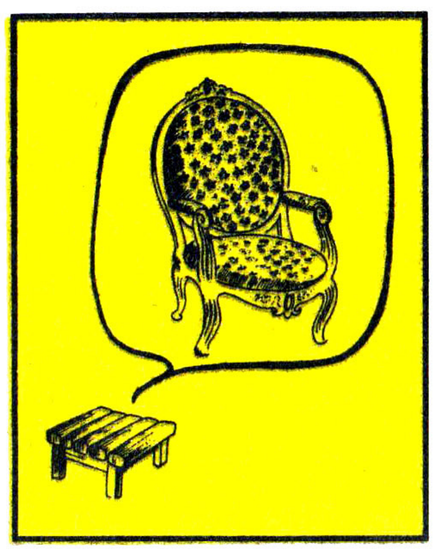

Без слів.

Істина — у вині.

— Петров, скільки разів казав тобі: не приходь на роботу п'яний.

Перцеві відповідають

★ До Перця надійшов лист про те, що через селище Брацлав (Вінниччина) проходить чимало автобусів, тут завжди багато пасажирів, а от приміщення автовокзалу немає.

Заступник голови виконкому Немирівської райради тов. Карпенко повідомив, що пасажирський автопавільйон у Брацлаві буде побудовано нинішнього року.

★ Жителі міста Гайворона (Кіровоградська обл.) у листі до Перця обурювалися тим, що працівники їхнього вузла зв'язку неохайно штемпелюють святкові листівки, забруднюючи лицеву сторону.

Заступник начальника Головного поштового управління Міністерства зв'язку УРСР тов. Бізина повідомила редакцію, що наказом начальника Гайворонського вузла зв'язку працівники дільниці сортування, що неохайно штемпелювали листівки, позбавлені преміальної винагороди за місяць. Роботу дільниці сортування взято під постійний контроль.

★ «Коли ж нарешті у нас збудують клуб?» — запитували у листі до редакції мешканці села Свободного (Донецька обл.).

Перець звернувся до секретаря Волноваського РК КП України тов. Тетерюка. Він повідомив, що після втручання місцевих органів у цю справу будівництво клубу завершено. Він уже працює.

★ Гр. Лесик В. І. з Волинської області відправив електробритву «Нева-3» до Львівської майстерні на ремонт. Два місяці чекав, але ні бритви, ні відповіді не одержав і тоді написав про це до Перця.

Заступник начальника Львівського обласного управління побутового обслуговування населення тов. Портнягин повідомив, що електробритву не було своєчасно відремонтовано і відправлено замовнику з вини бригадира майстерні Кубарева. Нині замовлення виконано. Кубарева з посади бригадира знято.

★ Радіо у селі Дубова (Хмельницька область) працювало з перебоями. Про це колгоспники написали Перцеві.

Секретар Старосинявського РК КП України тов. Кульгук повідомив, що факти підтвердились. Нині радіолінію відремонтовано. Всі радіоточки у селі працюють нормально.

★ Жителі села Борятина (Дзержинського району) поскаржилися Перцеві на те, що кладовище в їхньому селі не огороджене.

Як повідомив заступник голови виконкому Житомирської облради тов. Шамбровський, це питання обговорювалось на сесії Ягодинської сільради.

Нині кладовище огороджене.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 11 (909) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. V. 1973 р. Підписано до друку 16. V. 1973 р. БФ. 10676. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02213. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

В Англії знайшли притулок чимало фашистських найманців типу бандерівця з Волині Кирила Зварича, які під час минулої війни чинили страшні криваві злочини на тимчасово окупованій радянській території.

Більше того, англійський уряд відмовляється видати військових злочинців радянським властям.

Створюється враження, що уряд Англії узяв на поруки професіональних убивць.

(З газет).

Шакали ховаються за лева...